

بعد از حضور در فیلم سینمایی «مالاریا» چیزی حدود دو سال کار نکردید تا با فیلم «جشن دلتنگی» دوباره در سینما شما را دیدیم، دو سال مدت کمی نیست، از آن جایی که تجربه اولتان با پرویز شهبازی بود می‌خواستید در ادامه هم با نقش‌ها و فیلم‌های مهم ظاهر شوید و پیشنهادها برایتان جذاب نبود یا ترجیح‌تان این است که باطمینان در سینما کار کنید؟

بعد از حضور در «مالاریا» و تجربه همکاری با پرویز شهبازی، برایم مهم بود با کسی کار کنم و در فیلمی دیده شوم که در مقابل «مالاریا» پس‌رفت به حساب نیاید. آقای شهبازی نیز روی این مسئله حساسیت داشت و همه به نوعی اتفاق نظر داشتند که تا زمان اکران «مالاریا» صبر کنم و بعد انتخاب کنم که سر چه فیلمی بروم. به همین دلیل تا زمان اکران «مالاریا» صبر کردم، متأسفانه اکران این فیلم هم به تعویق افتاد و به خاطر این موضوع میان فیلم اول و دوم این فاصله نسبتاً طولانی پیش آمد. البته پس از «مالاریا» بیشتر نقش‌هایی که به من پیشنهاد شد شبیه به «حنا» بودند؛ دختر بچه‌ای ساده که از شهرستان فرار کرده بود. اصلاً دوست نداشتم دوباره حنای «مالاریا» را تکرار کنم. تا این که نقش سارا در فیلم «جشن دلتنگی» پیشنهاد شد. به نظر من نقش متفاوتی بود و احساس کردم جای بازی دارد. به‌طور کل فیلمنامه و نقش را دوست داشتم و تفاوت سارا با نقش‌های پیشنهادی دیگر باعث شد بازی در «جشن دلتنگی» را قبول کنم.

پس این‌طور که می‌گویید تفاوت نقش‌ها برایتان خیلی مهم است، همین مسئله می‌تواند در ادامه شما را گزیده‌کار کند این در حالی است که در فیلم‌های ما تنوع و تفاوت زیادی در شخصیت‌ها وجود ندارد...

من چون اول راه بازیگری هستم دوست دارم نقش‌های متفاوت بازی کنم شاید بعدها اگر به پختگی بیشتری برسم خودم این تفاوت را در نحوه ارائه بازی‌ام ایجاد کنم. بازی نقش‌های متفاوت برایم مهم است اما این تفاوت مگر تا کجا می‌تواند ادامه داشته باشد؟ خودتان بهتر می‌دانید، به‌خصوص این که شخصیت‌های زن فیلمنامه‌ها به جهت تنوع خیلی محدود هستند و تفاوت زیادی وجود ندارد. بیشتر امیدوارم که در ادامه راه قصه و شخصیت در درون قصه متفاوت باشد.

خیلی‌ها در زمان جشنواره «جشن دلتنگی» را در منع فضای مجازی دانستند البته خود من اصلاً با این نگرش موافق نیستم و به نظر من پوریا آذر با یجانی تلاشی کرده بود به آسیب‌های این فضا و تنهایی انسان امروز نگاه کند، اما با این همه به نظر‌تان با وجود درگیری عمیق و افراطی که انسان امروز با فضای مجازی دارد «جشن دلتنگی» تا چه اندازه توانسته به مخاطب خود این تلنگر را بزند؟

اول در جواب این که برخی فکر می‌کنند «جشن دلتنگی» در منع فضای مجازی است، باید بگویم به هیچ وجه «جشن دلتنگی» نمی‌خواهد استفاده

از فضای مجازی را منع کند. فضای مجازی و اینستاگرام در فیلم، بیشتر بهانه‌ای است تا تنهایی انسان حال حاضر به تماشاگر نشان داده شود و بگویم شاید این فضا در همین دوری و تنهایی تأثیر گذار است. در پاسخ بخش دوم سوال‌تان باید بگویم واقعا نمی‌دانم تا چه حد در این زمینه موفق بودیم و توانستیم به مخاطب تلنگر بزنیم. البته این نکته را اضافه کنم که به‌طور کلی اکثر آدم‌ها نسبت به این موضوع یک گاردی دارند به خصوص این که در این برهه زمانی بحث فیلترینگ هم پیش آمده است. چند روز پیش نقدی خواندم که موضوع فیلم ما را به فیلترینگ حال حاضر ربط داده بود در حالی که فیلم «جشن دلتنگی» در زمانی ساخته شد که اصلاً بحث فیلتر هیچ یک از شبکه‌های اجتماعی مطرح نبود و باز هم می‌گویم اساساً این فیلم در منع فضای مجازی نیست بلکه فقط آگاهانه به آسیب‌های آن نگاه می‌کند.

خودتان تا چه اندازه با فضای مجازی درگیر هستید؟

همه ما درگیر هستیم، من خودم همین چند روز که تلگرام فیلتر شده واقعا اذیت شدم اما در رابطه با اینستاگرام اصلاً این‌طور نیستم که هر اتفاقی زندگی شخصی و کاری‌ام را فوراً استوری کنم تا همه در جریان قرار بگیرند یا مثل خیلی از هم‌سن‌وسال‌های خودم مدام عکس بگیرم و منتشر کنم. در حد معمول در فضای مجازی فعالیت می‌کنم و به نظر من حضور در فضای مجازی کاملاً لازم است.

مواجهه‌تان با شخصیت سارا چطور بود؟ به فیلمنامه و کدهای پوریا آذر با یجانی بسنده کردید یا برای ایفای آن مابه‌ازای بیرونی داشتید؟

بعد از این که فیلمنامه را خواندم سعی کردم روی کلیت آن تمرکز نکنم، شاید این چیزی است که از آقای شهبازی با خود به همراه دارم چون او در «مالاریا» فقط آنچه به تو مربوط بود را می‌گفت و

سعی می‌کرد تو را درگیر چیزهایی که برای نقشت اهمیت ندارد، نکند. به همین دلیل در «جشن دلتنگی» هم سعی کردم خودم را خیلی درگیر قصه اپیزودهای دیگر نکنم همان‌طور که در فیلم هم می‌بینید قصه سارا و جهان با ماجراهای دیگر فاصله دارد. بیشتر تمرکز خود را روی نقش سارا و مواجهه آن با شخصیت جهان گذاشتم. از ابتدا پوریا آذر با یجانی خیلی در مورد شخصیت و گذشته او با من صحبت کرد و در واقع کاراکتر را روان‌شناسی می‌کرد. چند فیلم به من پیشنهاد داد که آن‌ها را ببینم البته نه برای این که مثل بازیگران آن فیلم‌ها بازی کنم بلکه به‌خاطر این که بتوانم فضا را بهتر درک کنم. در کل دیالوگ‌هایی که با کارگردان داشتم و همچنین توجه به چند شخصیت واقعی سبب شد به دیدگاهی نسبت به شخصیت سارا برسم و بتوانم آن را ایفا کنم. خوشبختانه تا آنجا که می‌دانم آقای آذر با یجانی هم از خروجی بازی‌ام رضایت داشت.

«جشن دلتنگی» چند زندگی را روایت می‌کند اما در روایت‌های خود دچار پراکنده‌گویی می‌شود و آن انسجامی را که توقع داریم نمی‌بینیم.

پوریا آذر با یجانی نقطه‌های متفاوتی از آدم‌ها را در «جشن دلتنگی» به هم وصل کرد. سارا یک قصه داشت و شخصیت‌های اپیزودهای دیگر قصه خودشان را داشتند اما به هم گره خوردند.

این فیلم، دست‌روی‌موضوعی گذاشته است که پرداخت به آن و خلق شخصیت‌هایی برای روایت این موضوع نیاز به نگاه روان‌شناسانه‌ای دارد اما بعضاً با این مواجه می‌شویم که شخصیت‌ها در سطح باقی ماندند و خیلی با تودر توهایی آن‌ها برخورد نمی‌کنیم.

تا حدودی با حرف شما موافقم البته من بازیگر فیلم هستم و خیلی نمی‌توانم پاسخ این سوال را بدهم. شاید بتوان گفت «جشن دلتنگی» بیشتر

قصه محور بوده و طرح موضوع مورد نظر برایش در اولویت قرار داشته است.

فارغ از شخصیت جهان، قاطبه کاراکترهایی که در فیلم با فضای مجازی خود را درگیر کردند زنان هستند، به نظر خودتان در کشور ما زنان بیشتر مبتلا به این قضیه هستند و مورد آسیب‌های فضای مجازی قرار می‌گیرند؟

به نظر من جهان آن قدر با فضای مجازی درگیر بود برای کل جامعه مردان کفایت می‌کرد (باخنده) اما به‌طور کلی با بخش اصلی سوال‌تان موافقم به نظر من زنان بیشتر به این ارتباط نیاز دارند و به‌نوعی تنهاتر هستند تا جایی که به اطراف خودم هم وقتی نگاه می‌کنم می‌بینم زنان به نسبت مردان بیشتر با فضای مجازی درگیر شدند این مسئله حتی ربطی به سن و سال هم ندارد. دلیل اصلی این موضوع را نمی‌دانم اما فکر می‌کنم شاید به‌خاطر تمایل به ارتباط و تنهایی بیشتر در دنیای زنان باشد.

جالب است فیلم «جشن دلتنگی» به موازات فیلترینگ برخی شبکه‌های مجازی اکران شده، به نظرت این قضیه می‌تواند تأثیری در اکران فیلم داشته باشد؟

نمی‌دانم باز خورد‌ها مثبت خواهد بود یا منفی، حتی نمی‌دانم با وجود این اتفاقات مردم گارد می‌گیرند یا نه، اما امیدوارم اکران خوبی را داشته باشیم.

شما در رشته کارگردانی تحصیل می‌کنید، می‌خواهید بازیگری را ادامه دهید یا در آینده به فعالیت در رشته تحصیلی‌تان رجوع می‌کنید؟

رشته تحصیلی‌ام کارگردانی است و در آینده دور فیلم خواهم ساخت. کارگردانی را خیلی دوست دارم البته منظورم این نیست که بازیگری را دوست ندارم اما نمی‌دانم جای پیشرفت آن چقدر است. ترجیح من بازی در سینماست و به هیچ وجه نمی‌خواهم در سریالی حضور پیدا کنم.

بازی نقش‌های متفاوت برایم مهم است اما این تفاوت مگر تا کجایی تواند ادامه داشته باشد؟ به خصوص این که شخصیت‌های زن فیلمنامه‌ها به جهت تنوع خیلی محدود هستند و تفاوت زیادی میان آنها وجود ندارد

ساغر قناعت به بهانه اکران «جشن دلتنگی»

از دلیل کم‌کاری‌اش به «صبا» می‌گوید

پرویز شهبازی خواست صبورتر باشم

ساغر قناعت حدود سه سال پیش با حضور در فیلم سینمایی «مالاریا» ساخته پرویز شهبازی به سینما آمد بعد از آن مدت‌ها از او خبری نبود تا این که سال گذشته در فیلم جدید پوریا آذر با یجانی با عنوان «جشن دلتنگی» با موضوع فضای مجازی مقابل دوربین رفت. با ساغر قناعت، ایفاگر یکی از نقش‌های اصلی این فیلم سینمایی، به بهانه اکران عموم آن در سینماها به گفت‌وگو نشستیم که در ادامه خوانید.

گفت‌وگو

ملیکا مومنی‌راد